

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **ELGO, s.r.o.**, IČO 251, se sídlem Václavkova 519/4, Praha 6, zastoupen Mgr. Pavlem Hlavičkou, advokátem, se sídlem K Dolům 42, Praha 4, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2014, č. j. 11520/14/5000-14304-702525, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2016, č. j. 10 Af 28/2014 – 46,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2016, č. j. 10 Af 28/2014 – 46,
se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) platebním výměrem ze dne 17. 5. 2013, č. j. 3106867/13/2006-24902-105342, žalobci doměřil daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2008 ve výši 511 975 Kč a uložil mu povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 102 395 Kč. Správce daně dospěl k závěru, že žalobce neprokázal přijetí plnění od společnosti MS staviko s.r.o., se sídlem Staropramenná 547/9, Praha 5. Odvolání žalobce proti uvedenému platebnímu výměru zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 5. 2014, č. j. 11520/14/5000-14304-702525 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[2] Proti napadenému rozhodnutí se žalobce bránil žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který žalobu jako nedůvodnou zamítl rozsudkem ze dne 22. 11. 2016, č. j. 10 Af 28/2014 – 46 (dále jen „napadený rozsudek“). Městský soud se ztotožnil s posouzením žalovaného v napadeném rozhodnutí. Z faktur, kterými žalobce provedení prací výše uvedeným dodavatelem prokazoval, vyplývá časový nesoulad mezi převzetím subdodávek od společnosti MS staviko s.r.o., daty uskutečnění zdanitelného plnění na přijatých fakturách a daty uskutečnění plnění na fakturách vydaných. Uskutečnění plnění od společnosti MS staviko s.r.o. nebylo prokázáno ani výpovědí stavbyvedoucího, p. M., jelikož jeho výpověď je velmi kusá, obecná a nelze z ní vysledovat vazbu mezi konkrétními zakázkami a jednotlivými fakturami. Odpověď na otázku, na kterých zakázkách se společnost MS staviko s.r.o. podílela, nelze seznat ani ze stavebního deníku.

II. Kasační stížnost

[3] Žalobce /stěžovatel/ napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. Namítá, že v řízení bylo prokázáno, že stavební práce byly provedeny, předmětné smlouvy byly podepsány, po dokončení prací byla díla předána a fakturované částky byly uhrazeny. Stěžovateli nelze klást k tíži, že jeho dodavatel vedl stavební deník neúplně. Nebyla zpochybněna pravost faktur, vyjma časového nesouladu. Je však zcela běžné, že v některých případech je fakturováno před podpisem předávacího protokolu, stejně tak subdodavatel někdy fakturuje později než dodavatel. Stěžovatel má za to, že prokázal, že předmětné stavební práce pro něj skutečně provedla společnost MS staviko s.r.o. Nemusí ani nemůže však již prokazovat, kdo byl případným subdodavatelem této společnosti.

[4] Stěžovatel dále namítá vadu řízení spočívající v tom, že městský soud rozhodl bez jednání, ačkoliv stěžovatel přípisem ze dne 8. 7. 2014 soudu výslovně sděloval, že chce, aby bylo ve věci nařízeno jednání.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[7] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[8] Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhnou nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj

pokračování

nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen. Dle odstavce 2 téhož ustanovení *stanoví-li tak tento zákon, rozhoduje soud bez jednání o věci samé i v dalších případech.* Toto zákonné ustanovení stanoví předpoklady (fikci souhlasu), kdy může soud o žalobě rozhodnout bez jednání. Pravidlem při soudním rozhodování je nařízení ústního jednání tak, aby byla zachována zásada ústnosti a veřejnosti soudního jednání (srov. též čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 96 odst. 2 Ústavy České republiky). Výjimkou z této zásady je možnost soudu projednat věc bez nařízení jednání, tato výjimka však musí být vykládána zejména s ohledem na zájmy účastníka řízení, o jehož právech se rozhoduje, a jenž také s řízením disponuje.

[9] Ze soudního spisu městského soudu vyplývá, že zástupci žalobce bylo dne 4. 7. 2014 doručeno poučení městského soudu o tom, že ve lhůtě dvou týdnů může soudu sdělit, že požaduje, aby ve věci bylo nařízeno jednání. Dne 9. 7. 2014 zaslal zástupce žalobce do datové schránky městského soudu sdělení, v němž výslovně uvádí: „*Žalobce sděluje soudu, že na projednání věci trvá a nesouhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání*“. Městský soud následně žalobu proti napadenému rozhodnutí zamítl, aniž by ve věci nařídil jednání.

[10] Vzhledem k výše uvedenému je nesporné, že městský soud vyzval stěžovatele, aby v zákonné lhůtě sdělil, zda souhlasí s rozhodnutím o věci samé bez jednání, popřípadě ve stejné lhůtě sdělil soudu svůj nesouhlas s takovým postupem. Sdělil-li stěžovatel, že trvá na nařízení jednání a soud přesto jednání nenařídil a rozhodl ve věci, došlo v řízení k vadě, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. To samo o sobě představuje naplnění důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., což vede ke zrušení napadeného rozsudku. Tímto rozsudkem soud žalobu zamítl pro nedůvodnost, takže zde nemohlo být aplikováno ustanovení § 51 odst. 2 s. ř. s., jelikož soudní řád správní připouští vydání rozsudku bez jednání kromě případů uvedených v odstavci prvním pouze tehdy, ruší-li soud napadené rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s. ř. s., popřípadě vyslovuje-li jeho nicotnost. Porušení práva účastníka řízení na veřejné projednání jeho věci v jeho přítomnosti, včetně možnosti se k věci vyjádřit, je důvodem ke zrušení rozhodnutí, jež je výsledkem řízení, v němž k takovému pochybení došlo, a vrácení věci soudu k dalšímu řízení. Pro úplnost Nejvyšší správní soud odkazuje na judikaturu vztahující se k aplikaci § 51 s. ř. s. (např. rozsudek č. j. 4 As 46/2004 – 58; sp. zn. 2 Azs 216/2005, publikovaný ve Sb. NSS 975/2006; rozsudek sp. zn. 1 Azs 76/2005, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 859/2006; rozsudek č. j. 2 Aps 4/2008 – 138, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 1718/2008).

[11] V novém řízení městský soud v souladu s oprávněným požadavkem stěžovatele k projednání žaloby nařídí ústní jednání, ke kterému předvolá obě strany. V novém rozhodnutí ve věci samé se znovu vypořádá se všemi uplatněnými žalobními body a zohlední i výsledky jednání. Vzhledem k tomu, že při ústním jednání může dojít k doplnění právní argumentace k žalobním bodům uplatněným ve lhůtě k podání žaloby ve směrech, jež nyní nelze předjímat, považuje Nejvyšší správní soud v tomto okamžiku za nadbytečné hodnotit další vznesené námitky.

IV.

Závěr a náklady řízení

[12] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2017

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně

senátu